

Ալիի աչքն որ Խշէի առաւ, յանկարծ թուրը քաշեց և մի հարուած տուաւ:

Խշէն իւր ձեռքը թրի դէմ ձգեց, հարուածը ձեռաց առնելով մատներն կոռտեց: «Աղա, Աստուծոյ սիրուն լինի, ասաց, ես ինչ եմ արեր: յիշէ իմ աղ ու հաց, չէ՛ մէկ օրը ձեր հազարին հաց եմ տուեր...»¹:

Խշէն իւր արած բարիքներն ու անմեղութիւնը կը թուէր մի ըստ միով:

Միւս կողմէն անգուժ Ալին կը գոռար, որ զԽշէն շերտ շերտ յոջօտեն:

Իւր մարդիկներն այս սպառնալիքն կատարելու դանդաղ կը շարժէին, վասն զի Խշէի անհաշիւ բարիքներն վայելած էին:

Ալին կրկին և կրկին գոռաց:

— «Ինչո՞ւ չէք սպաններ, Խշէն ձեր կնկան ցու՛ն է, անհաւատի վերայ կերթաք, ահա անհաւատ»:

«Ձեր կնկան ցու՛ն է» ծանր խօսք մի էր քրդերու համար, նոյն խօսքի վերայ երեք ատրճանակ կրակեցին ու մարմինը դաշոյնով յօջօտեցին:

Այս եղեռնագործութիւնը կատարուած միջոցին Ջիլանցոց ցեղապետ Հիւսէին աղան իւր 500 զինեալով զիւզի եզրն նստած՝ Խշէի հացը կուտէր, և բոլորովին անտանրեր:

Ալին յաղթանակաւ զիւղ կը մտնէ, Խշէի թուներէն, որդիքներէն որը որ ձեռք կանցնէ, ի սուր կը մաշէ, ունեցածը աւարի կտայ, նաև կը կողոպտէ ամբ

1. Խշէի հարստութիւնը, գթութիւնը, ողորմածութիւնը եւ մեծ համբաւը ծայնարկութիւններով կը պատմուի Ալաշկերտի, Պուլանխայ, Խոնուսայ եւ Մանսազկերտի մեծ եւ փոքր հայ ժողովրդեան մէջ: